

Forța - ultima soluție a oricărei religii false

4 decembrie 2005

Gili Cârstea

Întreba cineva recent (probabil ca urmare a articolului publicat zilele trecute despre “ultima soluție”), pe baza cărei autorități facem noi afirmația că folosirea forței ca o ultimă soluție ar fi deplasată și nepotrivită cu dreptatea? Nu este Scriptura suficient de clară că soarta finală a tuturor păcătoșilor este iazul de foc?

Ba da, Scriptura este suficient de clară că soarta finală a tuturor păcătoșilor este iazul de foc. Noi susținem doar că nu Dumnezeu este cel care îi aruncă acolo. Păcatul lor permanent a declanșat o suită de circumstanțe al cărei capăt este moartea a doua. Modul lor de viață, asociat cu respingerea apelului lui Dumnezeu la vindecare, a ridicat un zid de despărțire care l-a împiedicat pe Dumnezeu să-i poată ajuta. Dreptul individual la libertate de alegere blochează toată puterea creatoare, iar Dumnezeu a fost dispus mai degrabă să pună în pericol siguranța universului decât să restrângă sau să anuleze acest drept.

Scriptura, ca și Mărturia, trebuie să vorbească pe limba tuturor, ca să nu existe vreodată scuza că solia lui Dumnezeu nu a fost destul de clară.

În lume au existat mereu două audiențe, despre care vorbește și Pavel în Evrei: “Și oricine nu se hrănește decât cu lapte, nu este obișnuit cu cuvântul despre neprihănire, căci este un prunc. Dar hrana tare este pentru oamenii mari, pentru aceia a căror judecată s-a deprins, prin întrebuintare, să deosebească binele și răul” (Evr 5:13-14). Din cele spuse aici înțelegem că trăsătura definitorie a celor care sunt numiți “prunci” este incapacitatea lor de a “deosebi” binele și răul. Ei nu sunt obișnuiți cu cuvântul despre neprihănire – am zice noi astăzi, cu “cuvântul despre neprihănirea lui Hristos în legătură cu legea” – și de aceea nu pot vedea nimic hidos sau degradant în folosirea forței pentru obținerea dragostei. Ei chiar apreciază o urecheală bună, dacă aceasta i-ar ajuta să evite vreo nebunie cu costuri mari. Ca număr, categoria aceasta este copleșitoare în biserică, și ea nu ține seama de educația sau nivelul de pregătire școlară al cuiva.

Autoritatea pe baza căreia noi declarăm că Dumnezeu nu folosește forța ca ultimă soluție este NEPRIHĂNIREA LUI HRISTOS, viața Lui exemplară ca templu al Duhului Sfânt. El a fost o revelație a felului în care acționează Dumnezeu în legătură cu fapăturile Sale căzute în păcat. O neprihănire după lege nu cunoaște amenințarea, manipularea, constrângerea, loviturile de avertizare, tortura și nici un fel de altă violență fizică, psihică sau verbală. Orice

orb ar trebui să vadă că, dacă Dumnezeu nu folosește asemenea unelte împotriva lui Satana, care este tratat cu demnitate în ciuda faptelor lui reprobabile (Zah 3:2, Iuda 1:9), cu atât mai puțin acceptabil ar fi ca El să le folosească împotriva oamenilor, infinit mai puțin vinovați decât aliatul lor rebel.

Privim frumusețea caracterului divin, care nu a ripostat atunci când a fost lovit, nu a amenințat ca să evite suferința sau umilința, nu a promis răzbunare opozanților lui. “Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura. El a fost luat prin apăsare și judecată; dar cine din cei de pe vremea Lui a crezut că El fusese șters de pe pământul celor vii și lovit de moarte pentru păcatele poporului meu?” (Isa 53:7-8).

Categoria din care face parte cărturarul nostru, care a declarat că “folosirea forței este, însă, ultima soluție” (vezi subiectul din 25.11.2005, sau articolul de aici), are nevoie încă de limbajul fricii spre a păstra decența cuvenită. Doar astfel de stimulente le pot oferi siguranța și cadrul legal pentru o viață religioasă satisfăcătoare. Nefiind pregătiți să privească în față slava lui Dumnezeu, evitând să fie confrunțați cu neprihănire pură, ei doresc să se mai încălzească puțin în spatele medierii, să mai zăbovească puțin în fața perdelei dinlăuntru, să se mai bucure puțin de jertfa lui Hristos văzută prin măhrama lui Moise. De aceea Dumnezeu continuă să le vorbească pe limba lor, oferindu-le nenumărate exemple pe care ei le înțeleg și le apreciază. Dar aceasta este o religie moartă.

Celor însetați după neprihănire Dumnezeu le descoperă, amestecate printre metafore și pilde adresate pruncilor, perlele caracterului divin. Una dintre acestea, care strălucește uimitor la acest subiect, se află în Signs din 6 mai 1897. Serva Domnului discută acolo principiile Babilonului, cel mai evident dintre ele fiind dispoziția de a folosi forța ca ultimă soluție spre a obține supunere. Concluzia ei?

“Forța este ultima soluție a oricărei religii false” (ST 6 mai 1897).

Doriți să vă testați autenticitatea religiei? Dacă socotiți că Dumnezeu folosește forța ca ultimă soluție, fiți siguri că religia dumneavoastră este o religie falsă.

În vremea sfârșitului va exista o presiune uriașă asupra omenirii spre a o face să accepte că folosirea forței împotriva celor care nu primesc religia universală este după voia lui Dumnezeu. Un rol determinant în această direcție îl vor avea profesorii de teologie. Ei vor face toate eforturile spre a demonstra cu Scriptura că religia adevărată prevede folosirea forței ca ultimă soluție. Teologii adventiști, în marea lor majoritate, pregătesc biserica pentru o astfel de poziție fatală, crezând sincer că astfel aduc “o slujbă lui Dumnezeu.”

Cu toată expertiza lor, în ciuda acreditărilor academice din spatele cărora vorbesc, timpul va dovedi că violența, sub toate formele ei, nu se găsește decât sub guvernarea lui Satana, și că “forța este ultima soluție a oricărei religii false.”